

Formanden: Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. N. Hansen: Den ærede sidste Taler (Klein)yttrede, at det var utilbørligt af mig, naar jeg har henviist til, at Domstolene ofte gaae i modsat Retning; men jeg anførte det for at vise, at vi umuligt her kunne troe eller blive forvissede om, hvad Domstolene i et Spørgsmaal af denne Natur ville dømme, fordi den ærede Rigsdagsmand har sagt det, og jeg henviste da til de forskjellige Domme, som man kan see om den samme Sag fra de forskjellige Domstole. Jeg kan ikke erkjende dette for utilbørligt, og jeg skal, hver Gang den ærede Rigsdagsmand udvikler sit Indlingsihema: Domstolene kontra den lovgivende Magt, vedkjende mig det Samme som her og udtale, hver Gang han giver Anledning dertil, at hans Forlangende om, at vi skulle ansee Domstolene for hellige, ikke kan holde Stik, naar vi see, hvorledes Domstolene, der ere sammenfattede af Medlemmer, der Alle ere lige dygtige, lige sandhedskjærlige og lige retfærdige, komme til at betragte det samme Spørgsmaal paa en aldeles forskjellig Maade. Andet har jeg ikke sagt, og det anseer jeg ikke for utilbørligt at udtale; thi det er den fulde Sandhed.

Formanden: Rigsdagsmanden for Viborg Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort personlig Bemærkning.

Klein: Jeg ønsker at gjøre en kort Bemærkning, men det er ikke foranlediget ved, hvad den ærede sidste Taler nys udtalte. Jeg udtalte min Anskuelse i den Henseende, og den vedbliver jeg, og jeg finder ingen Anledning til at inklade mig i Meningsvægling med det ærede Medlem angaaende dette Punkt. Den personlige Bemærkning, jeg ubbad mig Tilladelse til at gjøre, var en Bemærkning, som jeg glemte før, da jeg havde Ordet, men som iøvrigt ogsaa angaaer en Udtalelse af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valg-

kreds (S. N. Hansen). Den ærede Rigsdagsmand udtalte nemlig meget stærkt, at jeg havde dristet mig til at fremkomme med en Udtalelse, der var af den Bessaffenhed, at efter hans Formening burde Thingets ærede Formand have tilkjendegivet mig, at den var upassende. Jeg skulde nemlig have dristet mig til at sige, at ærede Medlemmer nu foregav at have havt en Mening angaaende Loven om Retsbetjentenes Lønning, dengang denne Lov var under Forhandling, som ikke stemmede med den Mening, de dengang virkelig havde og udtalte. Noget Saadant har jeg ikke udtalt; jeg har udtalt, at man meget ofte gjorde sig skyldig i en Forvægling af enkelte Medlemmers subjektive Anskuelse og hvad der kunde siges at være Thingets Mening derom, og jeg troer nok, at jeg derefter omtrent brugte de Ord, som det ærede Medlem anførte; men naar jeg sagde, at dengang have „vi“ ikke meent det, som det nu siges, at „vi“ meente dengang, saa burde det ikke være tvivlsomt for Noget, at jeg ved dette „vi“ sigtede til Folkethinget som Heelhed og ikke til enkelte Medlemmer. Det kunde naturligviis ikke falde mig ind at sige, at visse enkelte Medlemmer virkelig skulde have meent noget Andet end det, de nu paastaae, at de ved en tidligere Forhandling havde meent.

Kirke- og Underviisningsministere-

ren: Det maa være mig tilladt at fremføre et Par Ord, da jeg har haft en ikke uvæsentlig Deel i Behandlingen af dette Spørgsmaal i min tidligere Stilling. Jeg miskjender paa ingen Maade de vægtige Grunde, der ere anførte af den sidste ærede Taler, og som ligeledes ere gjorte gjældende af min ærede Kollega, Justitsministeren; men paa den anden Side har det for mig været det Afgjørende, at der ikke var fremkommet nogetformhelst Spor under den hele Behandling af Lønningsagen om, at man vilde stille Retsbetjentene under særlige Forhold med Hensyn til Udbetaling af deres Gage, at den Lov, hvortil der blev henviist i Loven om Retsbetjentenes Lønning ved dens Fremlæggelse, var den da gjældende Lov for